

K. ANDREJEV:

Kastor.

movit kmet je imel psa Kastorja. Bil je zvest čuvaj in ni se mu godilo slabo. Pripetilo pa se je, da se je naveličal čuvati gospodarjev dom; ko je odšla družina k počitku, je zapustil dvorišče in se potepal po vasi.

Neko noč pa so prišli v vas tatovi in sklenili so okrasti imovitega kmeta. Brez ovire so prišli na dvorišče; nikogar ni bilo, ki bi opozoril speče na nevarnost. Razbojniki so vlomili v hišo in pobrali vse dragocenosti. Preden so zbežali, so še zažgali poslopje. Kmet je komaj rešil sebe in družino. Odslej je postal siromak. Kruha ni imel odveč, zato je dal Kastorja konjederu.

Franci in Lida.

*Franci in Lida,
sestra in brat,
sta se domislila
nekikrat,
da bi po svetu šla
sreče iskat.*

*Pa da bi preveč
ne utrudila se,
na klopco sta kar
spustila se:
„Če pride sreča, bo
pomudila se,
pred nama lepo
odkrila se!“*

*In prideta mimo
mama, papa,
smejala sta se,
kar največ se da.
In bilo je sreče
vsem tistikrat
dovolj do vrhá;
če kdo pa drugače
v mislih ravná,
naj gre si zaklad
drugim iskat!*

S. P.

